

betydeligt Ekstraarbejde at lægge paa ham, og det tror jeg derfor, man skal være varsom med at regne for stærkt med. Men jeg vil gerne høre lidt nærmere om, hvordan Ministeren har tænkt sig Organisationen af denne Ret.

Her vil jeg gøre en Bemærkning om Lovforslagets Bemærkninger. De skulde jo gerne være rigtige. Der staar Sp. 3857 i Slutningen af det første Stykke: „Dette sidste“ — nemlig at Sager fra Sønderjylland skal behandles i Sønderborg — „har man fundet det rigtigst udtrykkeligt at fastslaa i Loven.“ Men man har ogsaa fundet det rigtigst at fastslaa det første, om jeg saa maa sige, nemlig at de fynske Sager skal behandles paa Fyn, idet den paagældende Passus i Slutningen af § 1 lyder saaledes: „Tilsvarende Regel gælder med Hensyn til Sager, der anlægges i de fynske Amter.“ Jeg maa sige, at meget vejledende er Bemærkningerne ikke paa dette Punkt. — Jeg synes ogsaa, det er lidt mærkeligt, naar man i samme Spalte siger, at Søndre Landsret foreslaas opretholdt „indtil videre“. Jeg kunde ligefrem tænke mig, at det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen vilde blive noget betænkelig, naar han saa dette, at den foreslaas opretholdt *indtil videre*. Det er dog vel ikke Hestefoden: den fynske Landsret, der stikker igennem her? Men hvad er i øvrigt Meningen med at fastslaa, at en Landsret opretholdes indtil videre, samtidig med at man gør den til en endelig Institution? Det forekommer mig lidt ejendommeligt.

Tanken om Medvirken af stedlige Dommere i Landsretterne har meget umiddelbart tiltalende ved sig, og jeg har ogsaa en Tid været af den Opfattelse, at man der ved vilde kunne vinde noget. Men jeg maa sige, at mine Betæneligheder har været stigende. Jeg tror, der vil være praktiske Vanskeligheder at overvinde paa mange Punkter, Vanskeligheder, som vil være i høj Grad hemmende for Afdelingens Arbejde. Der vil kunne være Vanskeligheder ved Voteringen og ved Dommens Affattelse, som vil kunne føre til, at den skal gaa frem og tilbage og vil blive sinket i høj Grad. Det kan ogsaa føre til, at der er nogle Underdommere, som kommer med i Landsretten, og andre, som ikke kommer med. Det kan være af meget forskellige Grunde. Det kan f. Eks. være, fordi den paagældende helst vil være fri, eller det kan være, fordi han, skønt utvivlsomt en dygtig Mand, er vanskelig at arbejde sammen med, vanskeliggør Arbejdet i saa høj Grad, at man siger: Det kan vi ikke saa godt have, vi har ikke Tid

til det. Der kan være mange Grunde. Det behøver ingenlunde at skyldes, at den ene er dygtigere end den anden, men det vil let blive til, at Befolkningen siger: Hvad er der i Vejen med *ham*, *ham* bruger de aldrig i Landsretten.

Saa er der en Ting, som jeg haaber, jeg har forstaaet rigtigt — eller jeg vil hellere sige det modsatte, hvis jeg skal være rigtig ærlig. Saa vidt jeg har forstaaet, skal disse Dommere have Vederlæg, og det skal sættes i Forhold til Sagens Størrelse. Vil det sige, at man faar visse Sager til 40 Kr. og nogle til 100 Kr., eller hvordan har den højtærede Minister tænkt sig dette? Jeg maa sige, at den Tanke er mig fuldkommen fremmed, jeg forstaaer slet ikke, at man kan komme ind paa noget saadant.

Endelig vil jeg gerne spørge, hvordan Ministeren har tænkt sig at ordne Sagen i følgende Tilfælde: Dommene fra Landsretten kommer ud og skal have en Underdommer med til at behandle Sagen. Saa ser man, at der er begaaet en Fejl ved Sagens Behandling, som man mener, man maa paatale. Hvorledes skal man saa forholde sig? Skal saa de to Dommere fra Landsretten stikke Hovederne sammen og sige: Vi kan da ikke undlade at paatale dette her. Hvordan har man tænkt sig hele dette Forhold ordnet? Det er ikke noget, der forekommer hver Dag, heldigvis, men det kan tænkes at forefalde og vil saa være meget vanskeligt.

Saa er der endelig et Spørgsmaal, som jeg ganske kort skal berøre, nemlig dette med Hensyn til Ministerens Beføjelse til at kunne give Dommene Paalæg i visse Henseender om, at de skal anlægge Sag overfor Ærefornærmelser og slikt. Der maa jeg sige, at jeg er ikke enig i den Opfattelse, at Tjenestemandsløven giver Ministeren Adgang til at give et saadant Paalæg; og naar den højtærede Minister, der jo har saa mange udmærkede Egenskaber og blandt dem ogsaa den at holde ret fast paa, hvad han mener er det rette, dog saa hurtigt faldt af paa den, om jeg saa maa sige, i det ene Tilfælde, der har foreligget, saa maa jeg dog antage, at Overbevisningen om, at man kunde gøre det, ikke har været synderlig stærk. (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er ikke rigtigt). Na, ja, ja, saa faar vi altsaa at vide, hvad der er det rigtige. (*Justitsministeren* [Steincke]: Ja). Det vil jo være meget heldigt. For den Opfattelse, jeg her taler ud fra — og det er, tror jeg, jeg tør sige, den ganske almindelige Opfattelse blandt Jurister og de Folk, der har haft særlig Adgang til at interessere sig for disse Spørgsmaal — bygger paa de Kendsger-